

а потім використовують у своїх корисних цілях. Проте іноді такі незначні на перший погляд кримінальні правопорушення тягнуть за собою дуже велику ціну, яка іноді дорівнює декільком людським життям. Тому і надалі необхідно опрацьовувати такі важливі питання, пов'язані з підробкою документів.

Список використаних джерел

1. Валюшко І. В. Антикорупційна політика: концептуальні підходи. *Стратегічні пріоритети*. 2013. № 4. С. 101-105.
2. Аналітична довідка про стан і основні тенденції криміногенної та безпекової ситуації в Україні у I півріччі 2016 року. Київ : МВС України, 2016. 52 с.
3. Василевич В. В. Тенденції корупційної злочинності в Україні. *Реалізація державної антикорупційної політики в міжнародному вимірі* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф. (Київ, 9 груд. 2016 р.) Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2016. С. 25-28.
4. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України / За ред. М. І. Мельника, М. І. Хавронюка. Київ : ВД «Дакор». 2018. 1360 с.

Скічко Ірина,
*здобувач ступеня вищої освіти магістра
за спеціальністю «Право» ННІЗДН
Національної академії внутрішніх справ*
Науковий керівник: **Андрущенко Ігор
Григорович**, професор кафедри
економічної безпеки та фінансових
розслідувань Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, доцент

СТРАХОВИЙ РИНОК УКРАЇНИ: ДІАГНОСТИКА СТАНУ ТА ПОДАЛЬШІ ШЛЯХИ РОЗВИТКУ

Сучасний стан національного ринку страхування є нерозвиненим та не відповідає сучасним завданням, що стоять перед державою в сучасних умовах формування ринкової інфраструктури [1, с. 192].

Розвиток страхування вимагає інтеграції національних страхових систем у світову фінансову систему, яка реалізується, у тому числі за рахунок механізмів перестраховання. Міжнародна кооперація у страхуванні необхідна для функціонування цілих секторів економіки, таких як міжнародна торгівля та перевезення, авіація, космонавтика, туризм тощо. Однак, надмірна відкритість

доступу для іноземних операторів може призвести до неефективного перерозподілу акумульованих ресурсів на міжнародні фінансові ринки, придушенню національних страховиків та посередників, зниженню конкуренції тощо.

Проте, незважаючи на останні зміни у фінансовому законодавстві, що мали місце протягом останніх років, стан розвитку страхового ринку в Україні не відповідає стану розвитку ринку ні країн-членів Європейського Союзу, ні більшості країн-кандидатів.

Як зазначають аналітики страхового ринку України: “лише третина страхування працює на легальну економіку. Решта – тіньові та напівтіньові фінансові схеми. Страхові надходження зростають, а виплати практично не змінюються. Через “псевдостраховання” значно зменшується база оподаткування, а через перестраховання капітал вивозиться за кордон” [2, с. 58].

Занепокоєння щодо розвитку страхового ринку України викликає у експертів міжнародних організацій, що здійснюють дослідження ринку та сприяють реформі системи державного нагляду та регулювання. Зокрема, міжнародні експерти, вказують на те, що предмети законодавчого регулювання страхової діяльності розкидані поміж Цивільним кодексом України та Законами України “Про страхування” та “Про фінансові послуги та державне регулювання ринків фінансових послуг” досить несистемно (наприклад, усі три закони містять положення про договори страхування, які суперечать один одному).

На сьогодні страховий ринок в Україні перебуває на стадії формування, опанування інструментарієм і методикою цього бізнесу [3, с. 112].

Зауважимо, що на процеси подальшого планомірного розвитку страхування як у регіонах, так і в Україні у цілому, впливають проблеми різного характеру, більшість яких знаходяться власне поза площиною страхового ринку, зокрема: а) повільні темпи ринкової трансформації та реструктуризації реального сектору економіки; б) значна частка тіньової економіки; в) збиткова діяльність більшості підприємств; г) приховані монопольні утворення.

Крім цього, в силу недооцінки значимості страхування в економіці країни, основний тягар витрат з попередження та ліквідації наслідків стихійних явищ, катастроф і техногенних аварій продовжує лягати на державний бюджет.

Разом з тим, незважаючи на значні темпи приросту основних показників діяльності страховиків та страхових посередників, страховий ринок України має ряд об’єктивних причин свого

недостатнього розвитку і невирішених проблем, до яких можна віднести: 1) низька зацікавленість у страхуванні, через недостатню платоспроможність населення, у першу чергу через відносну нечисленність “середнього класу” населення та низький рівень його страхової культури; 2) недосконале законодавство щодо обов’язкових видів страхування, у тому числі значна кількість недоцільних видів обов’язкового страхування та відсутність необхідного контролю з боку держави за виконанням власниками автотранспортних засобів вимог щодо наявності укладеного договору обов’язкового страхування цивільної відповідальності перед третіми особами; 3) нерозвиненість довгострокового страхування життя, пенсійного страхування та інших видів особистого накопичувального страхування; 4) недостатня капіталізація та низька ліквідність страховиків; 5) високий обсяг страхових премій, переданих за кордон за договорами перестраховування; 6) оптимізація оподаткування суб’єктами господарювання через інструменти страхового ринку, в результаті чого щороку рівень страхових виплат неухильно зменшується; 7) недостатнє регулювання страхового посередництва, що не сприяє загальному підвищенню страхової культури населення, а, у деяких випадках, призводить до поширення елементів шахрайства та неконкурентних засад діяльності; 8) недостатній рівень правого забезпечення медичного страхування; 9) невідповідність вітчизняного страхового законодавства вимогам міжнародного законодавства, у тому числі країн-членів Європейського Союзу, а також принципам та стандартам Міжнародної асоціації страхового нагляду; 10) недостатній рівень кадрового та наукового забезпечення [4, с. 47].

Як висновок підкреслимо, що на сьогодні у державі до першочергових завдань стосовно подальшого розвитку ринку страхування можна віднести цілу низку актуальних проблем.

Передусім потребують законодавчого удосконалення правила та механізми функціонування і розвитку страхового ринку в Україні, приведення національного законодавства, що регулює відносини на ринку страхових послуг, у відповідність до стандартів країн-членів Європейського Союзу, забезпечення максимального захисту страхових резервів шляхом впровадження спеціальних державних інвестиційних програм, усунення адміністративних бар’єрів для розширення числа пропонованих страхових послуг, щоб страхування стало ефективною та необхідною складовою життя кожної української родини, сприяло піднесенню національної

економіки, входженню України до країн-членів Європейського Союзу [5, с. 22].

Список використаних джерел

1. Машина Н. І. Глобальні питання розвитку страхування в Україні на межі тисячоліть. Прометей. 2000. № 1. С. 185-195.
2. Усатий Г. О. Відмивання грошових коштів у сфері зовнішньоекономічної діяльності: криміналістичний аспект: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. *Актуальні проблеми боротьби зі злочинністю на етапі реформування кримінального судочинства*. Запоріжжя: Юрид. ін-т МВС України, 2002. Ч.1. 256 с.
3. Самойловський А. Л. Пропозиції щодо вдосконалення страхового ринку України. *Фінанси України*. 2000. № 11. С. 106-113.
4. Стратегія розвитку фінансового сектору України (матеріали Координаційної ради з питань політики фінансового сектору при Кабінеті Міністрів України). К. : Козаки. 2005. 256 с.
5. Пацурія Н. Б. Система законодавства України про страхову діяльність. Підприємництво, господарство та право. 2000. № 3. С. 20-23.

Троценко Наталія,
здобувач ступеня вищої освіти бакалавра
за спеціальністю «Право» ННІЗДН
Національної академії внутрішніх справ
Науковий керівник: **Андрущенко Ігор**
Григорович, професор кафедри
економічної безпеки та фінансових
розслідувань Національної академії
внутрішніх справ, кандидат юридичних
наук, доцент

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Перехідний характер української економіки, має свої специфічні особливості, які певною мірою унеможливають наслідування досвіду становлення ринкових відносин у передових країнах світу і подолання негативних наслідків кризових явищ. Це пов'язано передусім із необхідністю усвідомлення ролі та місця держави в питаннях не лише регулювання економіки, а й інвестиційної діяльності зокрема. Світовий досвід свідчить, що застосування одних і тих же методів державного регулювання в різних країнах приводило до протилежних наслідків, і, навпаки, застосування різних методів регулювання мало